

Beste leden en sympathisanten,

In deze nieuwsbrief zullen we opnieuw onze vrijwilligers aan het woord laten. Zij zijn de beste getuigen van het reilen en zeilen van de projecten. Met hart en ziel werken ze met kinderen en delen met hen vreugde en leed. Wie 6 tot 11 maanden dag in dag uit met hen bezig is, weet echt wel waarover hij praat!

Van Annelies vinden jullie een verslag van de - reeds in de vorige nieuwsbrief aangekondigde- theaterdag. Lizan vertelt jullie wat het is om na een jaar vrijwilligerswerk opnieuw in Nederland te leven. Anke heeft de getuigenis van één van de kinderen neergeschreven en Sonja vertelt jullie hoe mooi maar tegelijkertijd hoe moeilijk het is om dingen met de kinderen ter plaatse te verwezenlijken.

In de volgende nieuwsbrief zullen we de belevenissen van de andere vrijwilligers opnemen. Want er is ontzettend hard gewerkt de voorbije maanden door een schitterend team van zowel Peruanen als Belgische en Nederlandse vrijwilligers.

In augustus hielden we in Peru een grote "denkdag" over de visie, doelstellingen en activiteiten van Chico Latino. Na 5 jaar effectieve werking is zo'n bezinning wel op zijn plaats. We beslisten o.m. om ons eigen project in het bergdorp Huancarani meer ruimte te geven en prioriteit te verlenen aan de rurale gebieden waar de nood het hoogst is en waar nauwelijks NGO's actief zijn. Verder wordt er deze maand een grondige evaluatie gemaakt van de samenwerking met de verschillende Peruaanse projecten om tot een selectie te komen met wie we verder in zee gaan. Minder kwantiteit, meer kwaliteit en output.

NIEUW : een [prachtige verjaardagskalender](#) met 12 aangrijpende foto's

Koop hem [voor 12 euro](#) en steun zo Chico Latino!

Je vindt ons op de Kerstmarkt in Zoersel op 10 en 11 december (Huis Bethaniën) en op 22 december in SITO 5 , VIIe Olympiadelaan 2, 2020 Antwerpen, vanaf 17 uur.

Je kan hem ook bestellen via ons e-mailadres info@chicolatino.org. Na storting van 12€ + 2€ verzendingskosten, sturen we hem op.

1. Annelies geeft een kort verslag over de slotdag met presentatie van het theaterproject op 21 mei 2005

Een zonnige doordeweekse februaridag, Lizan en ik ontbijtend in een Peruaans- Nederlands restaurantje, al slurpend van een " platano con leche " (banaan met melk), al denkend over ons theaterproject dat we graag wilden uitvoeren in de drie weeshuizen waar we al een tijdje werkten, Lizan eveneens bij het project van de straatkinderen. Drie weken theateroefeningen, zodat de kinderen kunnen voelen of theater iets voor hen is, dan tien weken voorbereidingen - het verhaal laten schrijven door de kinderen, samen met de kinderen decors en kostuums ontwerpen en dan natuurlijk nog een beetje oefenen - met tot slot een voorstelling op zaterdag 21 mei 2005, zo besloten we beiden om er dan effectief begin februari vol goede moed en goesting in te vliegen.

Ja, beste mensen, toen was hij er dus ineens, die langverwachte 21e mei, na 3 maanden hard werken met onze kinderen. Als je me vraagt hoe het is geweest, dan zeg ik: fantastisch, formidabel, geweldig, dé max, vermits Hermana Dominga, de moeder overste van het meisjesweeshuis, die de afgelopen drie maanden haast geen woord tegen

ons gezegd heeft, wat zeg ik, die ons straal genegeerd heeft, ons na het hele gebeuren kwam feliciteren met het werk dat we geleverd hadden. Natuurlijk mag onze moeder overste niet de enige referentie zijn, meer waard is de manier waarop de kinderen geschitterd hebben tijdens het opvoeren van HUN toneelstuk, de Koning en de Engel, de Koning en zijn Vogeltje, de Vier Koninginnen en de Baby, Africa en....., tot slot onze dansartiest Kkotto; alsook het gegiechel van het publiek, het applaus van de 140 kinderen en 40 volwassenen die we verzameld hadden op de binnenplaats van het meisjesweeshuis, de vele felicitaties aan ons gericht achteraf, de mooie bloemen die we in ontvangst mochten nemen van mijn tante Carmen en haar drie kinderen.... De kinderen en toch ook een beetje wijzelf, Lizan en ik, mogen echt wel terecht fier zijn op de geleverde prestatie. We hebben dit dan ook gevierd met een pyjamafeestje op mijn kamer, de bedoeling was om samen lekker gezellig film te zien, maar om 21.30 uur lagen er reeds een Belgische Roos en een Hollandse Tulp te snurken, om te dromen over koningen en koninginnen, engelen, tijgers, oermensen, dienaars, afrikaantjes, spoken....

2. Lizan vertelt jullie wat het is om, na een jaar intens te werken en te leven in Peru, thuis te komen

EEN JAAR PERU... ik voel me nog gelukkiger!

23 augustus 2005

Het aftellen is begonnen:
er staan 35 streepjes op mijn muur!

Vijfendertig streepjes,
voor vijfendertig mooie dagen,
voor vijfendertig kinderlachjes en
voor vijfendertig traantjes.
voor vijfendertig keer de zon en
voor vijfendertig keer de maan.
Vijfendertig streepjes,
voor ontelbaar veel geluk!

Ik voel vanalles. Het doet pijn van binnen en het steekt, maar ik ben toch ook een beetje blij. Het is heel gek om me zo te voelen, om 'zoveel' te voelen op een en hetzelfde moment. Een jaar lang heb ik in Peru gewoond, gewerkt en geleefd! En met pijn in mijn hart ga ik hier weg. Want ik ken inmiddels zoveel lieve mensen en wel honderd lieve kindertjes. Ja, mijn hartje huilt. Maar ook kan ik blij zijn. Blij zijn om weer terug te gaan naar Nederland. Want hoeveel lieve mensen wonen er daar wel niet?!? Verscheurt worden door twee werelden, intens gelukkig zijn op twee plekken die duizenden kilometers uit elkaar liggen. Blijkbaar is alles mogelijk! En daar ben ik blij om!

30 september 2005

En daar waren de groene weilanden! Op de fiets naar Heleentje, dwars door Amsterdam. Met de trein van Woerden naar Utrecht, euro's pinnen en een buskaart kopen, al die fietsen in de fietsenstalling, de ochtendkou en geur van regen, een geroosterd broodje met geitenkaas, wel honderdduizend parfumluchtjes door elkaar en geen gezicht is hetzelfde!

Ik weet niet of ik echt een voorstelling had van hoe het zou zijn weer terug in Nederland. Maar dat ik zo zou genieten had ik niet verwacht! Alles wat ik doe, lijkt voor het eerst. En toch voelt het tegelijkertijd allemaal bekend. Een heel gek gevoel, een leuk gevoel. Veel mensen maakte zich een beetje zorgen. Die zorgen zijn voor nu dus nog niet nodig. Ik geniet volop van alles om me heen en ... ik wacht rustig af wat morgen brengt.

En nu, acht weken later, heeft de opwindende van dingen 'voor het eerst doen' plaats gemaakt voor een gevoel van 'regelmaat & structuur'.

Mijn derde werkweek is begonnen, het broodje met hagelslag is nog wel lekker maar smaakt anders als op mijn eerste dag weer terug in Nederland en zoals ik ook deed voor mijn vertrek naar Peru reken ik voor deze maand uit hoeveel geld ik nog over hou als ik al mijn vaste kosten heb betaald. Mijn leventje hier in Nederland is weer precies hetzelfde zoals het ruim een jaar geleden was. Of toch iets anders?

Juist nu alles weer wat meer routine is geworden, nu de opwinding van alles en iedereen om me heen wat gezakt is, mis ik Peru. Waarschijnlijk was er voor gemis in de eerste twee weken geen ruimte, werd ik volledig in beslag genomen door het 'excitement' van weer terug zijn in Nederland. Op dit moment is dat anders en met vreugde maar ook met pijn in mijn hart denk ik terug aan mijn lieve kindertjes in Peru en aan alle andere mensen die ik daar heb leren kennen.

Ik besef wel heel goed dat het vooral de mensen zijn die ik mis en niet zozeer het leventje op zich. Vele mensen hebben mij gewaarschuwd voor de klap die ik weleens zou kunnen krijgen door het leven hier. Zij schreven over een Nederland dat overgeordend is met al zijn regeltjes en wetten. Over de bekrompenheid van de mensen. Ik zou mij gaan ergeren aan de dingen waar de mensen zich hier in Nederland druk over maken. Over de consumptiemaatschappij en een lange etcetera. Maar dat is niet zo. Waarschijnlijk heb ik daarvoor te lang in Peru gezeten. Want zoals elk land, elke cultuur heeft ook een land als Nederland zijn stomme dingen. Maar wat dacht je van Peru? Wat ik wil aangeven is dat elk land zijn geluk kent en zijn ongeluk. Zijn lichte en zijn donkere kant. Zijn mooie dingen en zijn lelijke dingen. Ik ben een jaar naar Peru getrokken en heb beiden kanten gezien. Ik heb het mooie bewonderd en gehuild om de ellende. Nu ben ik weer terug in Nederland en hier lijkt alles door te gaan daar waar het een jaar geleden was gestopt. Maar is mijn leventje nog hetzelfde?

Nee, u heeft het antwoord misschien al tussen de regels door gelezen. Mijn leventje is nog zoveel mooier geworden dan het al was. Het is verrijkt door zoveel lieve kindertjes en mensen in Peru. En ook al smaakt dat broodje hagelslag al weer wat gewoner en ook al reken ik als vanouds weer uit hoeveel geld ik deze maand nog over houd ... mijn leventje is veranderd want ik ben veranderd. Ik heb een jaar in Peru gewoond, gewerkt, geleefd. Ik ben een jaartje ouder, een schatkist rijker, een kilo bijgekomen. Ik weet niet goed hoe ik het verwoorden moet. Het dichtste in de buurt komt denk ik: **IK VOEL ME NOG GELUKKIGER!**

3. Anke, studente Romaanse, schreef het verhaal van een van de kinderen van Huancalle neer

Mijn naam is Ruth Magali, maar bijna iedereen noemt me gewoon Magali. Ik ben 11 jaar oud en woon in Huancalle samen met mijn 2 zusjes en mijn mama en papa. Ons dorp ligt bijna in

de heilige vallei van de Inca's, tussen Cusco en PISAQ. Hoewel er heel veel toeristen met hun bussen de grote weg beneden aan ons dorp voorbijrijden, komen ze nooit tot bij ons. Het is best rustig en gezellig tussen onze chakra's (veldjes). Juf Anke heeft me verteld dat jullie zo nieuwsgierig zijn naar ons leventje hier. Eigenlijk hebben we maar een heel gewoon leventje, maar omdat ze het zo lief gevraagd heeft en omdat ze me verteld heeft dat

jullie ook met Chico Latino in België zoveel mooie dingen doen voor ons, schrijf ik dit speciaal voor jullie!

Het eerste wat ik doe als ik 's morgens opsta is mijn jongste zusje Suset Liset helpen bij het aankleden. Ze is 3 jaar, bijna 4 en al een hele juffrouw. Toch moet ik een beetje kijken of ze het allemaal juist doet, ze durft al wel eens haar trui binnenste buiten aan te doen. Daarna neem ik haar mee naar de bovenste velden. Daar liggen nog droge stengels van de vorige oogst die ik kan gebruiken om het kookvuur aan te steken. Suset kan nog niet zo veel dragen als ik, maar het is leuk dat ze me vergezelt. Dikwijls komen we dan op de weg terug Edith tegen, ons andere zusje. Zij is dan op weg met onze 2 geiten naar het graasveldje. Soms moet Edith de stieren naar het veld brengen, de cavia's verzorgen of het huis op orde stellen. Dan brengt Liset op haar eentje de geitjes naar boven. Ze doet dat al heel goed.

Al onze dieren wonen op de binnenplaats, want omheiningen zetten rond de weien vinden we maar niets. En zo houden we ineens een oogje in het zeil. Als ik 's nachts naar het toilet moet, zorg ik er wel voor om niet op de staart van de stier te gaan staan natuurlijk. De graasveldjes liggen hogerop en het is daar dikwijls een gezellige boel. De andere kinderen komen daar ook naar toe met hun dieren en dan spelen we al eens een spelletje. Na het ontbijt trekken we gauw ons uniform aan om naar school te gaan. Ik zit in het zesde leerjaar in het schooltje hier in het dorp. Volgend jaar zal ik naar de grote stad moeten om naar school te gaan. Ik hoop dat het daar niet te groot zal zijn! Hier is het zo leuk, we kennen iedereen en maken samen ons huiswerk. In de stad zal ik een van de zovelen zijn, en misschien lachen ze wel met mij, het boerenmeisje. Dat heb ik horen vertellen van de oudere meisjes in het dorp. Vooral op de bus is het altijd vechten met de "cobrador" (de ontvanger). Omdat we minder moeten betalen als scholier neemt hij liever volwassenen mee. Soms moeten we lopen om op de bus te geraken of gooit hij ons eraf. Maar dat zijn zorgen voor later. Na school maak ik thuis het eten, dat Liset dan naar onze mama en papa brengt

die op het veld werken. Een eenvoudig soepje en een gekookte aardappel vinden ze altijd lekker. Daarna wordt het helemaal leuk: dan gaan we alledrie naar Wawasonq'o. Wawasonq'o betekent kinderhart. Daar zijn juffen die me altijd zo goed helpen met mijn huiswerk.

Als ik iets moet opzoeken lenen ze me hun boeken en ook altijd een pen of een potlood om mee te schrijven. Zo kan ik die van mij sparen en hoeft mijn mama er niet zo veel te kopen. We spelen er ook heel leuke spelletjes: puzzels, memory, domino en nog veel meer. Op sommige staat het grappige mannetje van Chico Latino, die speel ik het liefst! Soms komen er ook nieuwe juffen, die van heel ver komen, ons helpen. Die leren ons dan allemaal nieuwe dingen. Zo heeft juf Anke ons heel erg geholpen met ons huiswerk: als we vraagjes moeten oplossen, moesten we van haar eerst het stukje tekst luidop lezen. Daarna moesten we ons boek verstoppen en zelf antwoorden. Dat was moeilijk! Normaal schrijven we dat allemaal over. Dat is gemakkelijker. Ik vond het in het begin niet zo leuk wat juf Anke vroeg, maar ze maakte er een spelletje van en al snel probeerden we allemaal zo veel mogelijk goed te antwoorden. We hebben ook een verhaaltjeswedstrijd gedaan. Juf Anke had een heleboel leuke tekeningetjes aan ons gegeven. Eerst hebben we die gekleurd. Daarna had de juf ze allemaal op mooi karton gekleefd. Dan begon pas het echte werk. We moesten er een paar kiezen en daar dan een verhaaltje mee verzinnen. Dat was verschrikkelijk moeilijk. Het leukste vond ik dat ik de prijs heb gewonnen voor het langste verhaal! Juf Anke heeft ons ook nieuwe spelletjes geleerd die we nu overal spelen. Ook op ons veldje als we naar de dieren moeten kijken. Soms is het zelfs feest in Wawasonq'o. Dan is Liset er als de kippen bij! Ze vindt niets zo leuk als dansen, en de juffen geven haar er altijd de kans toe. Als iedereen dan klapt, loopt ze zo fier als een gieter terug mee naar huis en dan doet papa het met haar nog eens over. Nu is juf Anke weg, maar gelukkig blijven onze vaste juffen wel nog altijd komen. Juf Carmen, juf Zoraida en juf Augusta. En af en toe komt ook juf Violeta nog eens mee. Ze doen allemaal iets anders met ons. Met juf Carmen leren we borduren. Juf Zoraida geeft ons dikwijls tips om lekker te koken en juf Augusta is een wonder in het uitleggen van wiskunde. Ik denk dat ze heel slim moet zijn! Verhaaltjes lezen doen we altijd met juf Violeta. Als ze nu nog eens komt is dat het eerste dat we haar vragen. Zij kan een verhaal echt spannend of grappig vertellen, we hebben het gevoel dat we zelf deel uitmaken van het verhaal. We proberen zo lang mogelijk te blijven in Wawasonq'o, maar als het donker wordt moeten de juffen naar huis. De weg naar de bus is niet verlicht en dat doen ze niet zo graag als het al donker is. Wij spelen nog eventjes door op het grote veld om daarna de dieren terug binnen te halen. Dikwijls breng ik dan ook nog de tuinslang naar ons veldje om te besproeien. En dan zit de dag voor mij er ook op. Dit is het verhaal van mijn leventje hier in Huancalle.

4. Sonja werkt al 7 maanden in Cusco en vertelt ons over een van haar ervaringen

Op 15 november 2005 was het dan eindelijk zo ver, het feest voor de eerste verjaardag van de spelothek van San Sebastian. Wat was er allemaal te beleven op dit feest? De kinderen hadden zelf dansjes voorbereid, Carlos droeg een gedicht voor, en natuurlijk de poppenkast. Helaas heel wat geleuter door de officiële personen, voor de kinderen was dit niet altijd gemakkelijk, want zoals Nerio terecht op merkte " waarom moeten wij stil zijn als die meneer toch maar met zijn rug naar ons staat te praten?" Maar, alles werd goed gemaakt door een bangelijke afterparty.

Laten we beginnen met de poppenkast. De kinderen hebben een prachtvoorstelling neergezet, ik was zo fier op ze, dolgelukkig voor hen, want iedereen was in de wolken van het theater, van de prachtige poppenkast en de poppen, uiteindelijk hadden ze alles zelf gemaakt. Violeta, de verantwoordelijke voor de vrijwilligers, was zelfs zo blij dat ze naar me toe kwam gevlogen en me een dikke knuffel gaf. En achteraf vele vragen van mensen van andere projecten die ook willen beginnen met poppenkast: "Hoe heb je dat gedaan?" Dat is zo ontzettend fijn, omdat je dan weet dat je werk op prijs wordt gesteld, en dat er in de toekomst nog andere kinderen gelukkig mee gemaakt zullen worden. En zelfs na het feest blijft de poppenkast een van de favoriete bezigheden van de kinderen, want elke keer weer vragen ze me: "Sonja wanneer spelen we nog eens poppenkast?!?"

En verder, Carlos, die een gedicht voordroeg en zo zenuwachtig was dat ik me recht over hem gezet heb, om hem af en toe bemoedigend toe te lachen, en dan lachte hij ook opgelucht terug. Weet je wat ook zo mooi was, als hij zijn tekst vergat, dan waren er andere kinderen, zelfs van andere spelotheken, die de tekst toefluisterden van hun plaats. Ik denk dat ze hem allemaal bewonderen dat hij daar alleen stond voor zoveel mensen .

En natuurlijk ook dansen hoorde erbij, de kinderen zelf hadden 2 dansjes ingeoeffend. Weet je wat hier zo mooi aan was? Zelfs Estel, die vrij terug getrokken is en niet echt dingen in het openbaar doet, heeft mee gedanst! Eigenlijk geldt dit voor alle kinderen, want als ik eraan denk hoe ze waren toen ik er pas kwam, is er veel veranderd. Wanneer ze moesten praten voor groep kwam er niets meer uit, zingen wilden ze niet doen, want de and eren moesten eens lachen, en nu hebben ze uit volle borst gezongen tijdens het poppenkasttheater terwijl er 100 man aan het toekijken was. Dit alles geeft me zo een ontzettend warm gevoel, dat deze kinderen voor een stuk toch zekerder zijn over hun kunnen, en dat ze er dan ook nog eens voor bewonderd werden, en dat was net waar ik naar toe wou, ook al heeft het me heel wat leed gekost. Want de voorbereidingen waren niet altijd even gemakkelijk en zeker niet omdat Dina (de verantwoordelijke voor de spelothek) over vele dingen anders dacht dan ik. Het belangrijkste van alles is dat na het feest Dina ook weer zichzelf was, waarschijnlijk een ton dat van haar schouders viel. Ik begrijp nu ook beter dat ze dit alles als evaluatie op haar baan zag en dat de normen hier in Peru daar anders over liggen. Nu de stress verdwenen is zal het ook wel weer gemakkelijker zijn om samen te werken.

Een van de kinderen heeft me een plasticen roos geschonken voor het feest begon. Ik heb het een plaatsje gegeven in mijn kamer, zodat als ik het roosje zie, telkens weer weet dat het misschien niet altijd gemakkelijk is om hier te werken, maar dat het meer dan waard is, want steeds zal ik die stralende gezichtjes zien .

En voor ik het vergeet, het einde van het feest was nog het mooiste, want toen de gasten vertrokken waren, hebben we met de kinderen in het rond gesprongen, gedanst, elkaar afgekieteld, met de ballonnen gespeeld, werd er weer evenveel op Elvis geroepen omdat hij de meisjes aan het plagen was, het echte San-Sebastiangevoel, en voor hen was dat het echte feest .

Omdat het zo een succes was ben ik ondertussen bezig met het uitschrijven van een handleiding om onder de projecten te verdelen en ben ik reeds gestart met de kinderen van Huancarani en de kinderen van Salome Ferro.

Twee totaal verschillende realiteiten, Huancarani een dorp op 4100 meter, waar het zondag markt is en alle bergdorpen uit de buurt naar toe komen. De kinderen zijn veel meer teruggetrokken, maar veel creatiever. Hun poppen zijn ook vooral dingen uit hun leefwereld: koeien, schapen, vogels, ze gaan er allemaal compleet in op. Violeta zei me dat ze ervan versteld stond dat alle kinderen zo goed mee deden, want anders heb je er altijd wel een paar die moeilijk beginnen te doen. Dus dat is al zeker een goede start.

En dan Salome Ferro, dat is een ander verhaal. Salome Ferro is een weeshuis voor jongens, die thuis werden weggenomen wegens geweld, dronkenschap of die geen ouders meer hebben, of ouders die te arm zijn, en hun kind een beter leven willen geven en hen dus naar het tehuis brengen. In de voormiddag geef ik aan een groep Engelse les, deze jongetjes zijn het gewoon om elke voormiddag activiteiten te hebben, om met vrijwilligers om te gaan, en zijn dus op zich vrij gemakkelijk om mee te werken. De jongetjes van de namiddag dat is echter een ander verhaal, van de 12 gaan er maar 4 naar school, ze hebben nog maar pas activiteiten, omdat er vroeger te weinig kinderen in de namiddag waren. Van de 12 zijn er nog maar 2 weken geleden 3 broertjes binnen gekomen uit de jungle, volledig ondervoed, en niets gewoon, maar wel schatten van kinderen. Allemaal trouwens hoor, misschien niet zo gemakkelijk handelbaar, maar ze hebben natuurlijk al zoveel meegemaakt, en in zo een tehuis leven is het ook niet natuurlijk. Maar al bij al luisteren ze behoorlijk goed naar me en zijn ze enthousiast over het theater. Over een viertal weken, zal het al een heel ander verhaal zijn ...